

ОМИЉЕНОЈ КЊИЗИ МЕЊАМ КРАЈ – ЧИТАЈУЋИ И САМ ПОСТАЈЕМ ПИСАЦ-ЗМАЈ

„Дечаци Павлове улице“ (измењен завршетак)

Мала жута кућа у Ракошевој улици беше необично тиха. Чинило се да је замрзнута у времену, као је ју је живот напустио. Тако нема, као је најављивала трагичан крај њеног најмањег станара.

Немечек је бунцао. Сићушни редов упалог лица подсећао је на авет. Соба и све око њега мирисало је на болест. Том бледилу је пркосила једино грозница која га је попут звери прождирала изнутра. Његови упали, увек бледи образи сада су буктали црвеним жаром. Изгледао је као да исказује љутњу што је прикован за кревет, уместо да буде са својом дружином на градилишту. Имали су они важнија посла.

Стари кројач и његова жена су оборене главе посматрали несрећног синчића. Изједало их је што су сиромашни и немоћни да помогну малом Ернеу. Преко главе су претурили много мука, али нису кукали. Иако нису имало новца за лечење, стајали су достојанствено поред кревета и ћутке гледали у дете. Остало им је само да се моле Свевишњем да буде милостив и прими њихово чедо под своје окриље.

Утом у собу уђе лекар.

Дошао је у пратњи дечака Боке које је, сав устрептао, дрхтавим гласом успео да изустити кројачу:

- Имамо лек! Ја...отишао сам... на улици је био онај намргођени господин што шије код Вас одела... и видео је да сам тужан, па ми је пришао и....

Стари кројач није разумео ни речи па га прекиде:

- Бока, полако дечаче, свима тешко пада ова ситуација, разумљиво је да си збуњен. Сад удахни дукобо и полако ми испричај: кога си срео и шта се дешава?

Боки се грло стезало, мало од муке, а више од узбуђења, али успе да изусти:

- Она грдосија што му одело никад не ваља! Стално нешто поправља: те рукави кратки, те дугме високо, те ово, те оно...

Бока је знао за ове појединости јер су дечаци често слушали кад би овај господин урлао на несрећног кројача на шта би му овај беспоговорно преправио сваку замерку на оделу:

- Ти мислиш на господина Четнекија? - збуњено га запита кројач.

- Да, да! - рече Бока. - Тај намћораст човек у ствари уопште није такав! На улици ме је упитао шта се дешава и зашто толико света иде ка Вашој кући. Објаснио сам му шта се догодило, на шта је он рекао да ће послати свог лекара, јер за ту грозницу, каже, има лека! То је, каже, неки посебан лек из Беча - могу га приуштити само они веома богати. А он се понудио да и нашем Немечку прибави тај исти! Ха! Па кад оздрави, има да буде као ти великаши тамо, са двора! И ево мене да допратим господина доктора!

Стари кројач од муке заплака. Срце му се стегло, а колена одузела. Хтеде да загрли све: Боку, доктора, господина Четнекија, жену, али за то није имао времена. Морао је да се прибере. Обузет надом, брзо уведе доктора у Немечекову собу.

Овај је тамо спроводио неке чудне радње. Сви дечаци из Павлове улице скупили су се око прозора и посматрали доктора на делу. Из бочице је иглом извлачио неку густу белу течност коју би затим убризгао у дечаково тело. Учинио је тако три пута, а након тога изађе из собе и рече кројачу да ће се вратити сутрадан да обиђе Немечека.

Та ноћ је свима била најдужа у животу. Читава дружина дечака Павлове улице није ни тренула. Сви су седели око Немечекове постеље, чекајући да се делује чудесна медицина бечких лекара.

И чудо се догодило.

У рану зору, кад су већ готово сви лелујали између јаве и сна, Немечек отвори очи. Дечак збуњено погледа окупљене дечаке и би му мило кад спази своје саборце. Сви су изнурени лежали око њега. Посебно му се озари лице кад угледа увек озбиљног и забринутог Боку.

Са пуно напора Немечек се придиже у кревету, ослањајући се на лактове, и танким, али ведрине пуним гласом изусти:

- Буђење! Позор! Јуриш у нови дан!

Аутор рада: Ања Тацић

Разред и одељење: VII/1

Предметни наставник: Биљана Лазаревић

Школа и место: ОШ „Коста Абрашевић“ Београд

Ул. Милорада Јанковића Доце 34

11 231 Ресник

Телефон и имејл школе: 011/ 8041-792 ; k.abrasevic@sbb.rs

Школска библиотекарка: мр Сања Благојевић-Бошковић (bsanja74@gmail.com и sanjablagojevicboskovic@yahoo.com)